

maal, overensstemmende med Frd. 15de Juni 1792, § 11.

Den, der har Panteret eller anden reel Sikkerhedsret i Godset, hvortil Gaarden hører, kan ikke forhindre saadan Overdragelse.

Dog skal den i nærværende Paragraph Fæsterne hjemlede Ret kun være gjældende med de Indskrænkninger, som følge af de i §§ 5, 6, 7, 8, 9 indeholdte Bestemmelser.

§ 5.

Har Eieren eller Besidderen af saadant Fæstegods eller, forsaavidt han har faaet samme ved Arv eller ifølge fideicommissariff Bestemmelse, hans Formand eller Formænd i Besiddelsen, inden Begyndelsen af Aaret 1858, ifølge frivillig, underhaanden afluttet Overenskomst, ved Skjøde eller thinglæst Kjøbecontract, til Fæsterne eller deres Enker eller deres Livsarvinger eller Svigerbørn, til fuldstændig Eieendom eller Arvesætte med Ret til at pantfætte og sælge, overdraget mindst en Fjerdedeel af det Hartkorn, som samtlige Fæstegaarde under Godset eller det samlede Lehn, Stamhuus eller Fideicommis udgjorde den 1ste Januar 1847 — derunder dog ikke indbefattet, hvad der siden den Tid er overdraget til Selveiendom eller Arvesætte, enten underhaanden til Andre end de fornævnte Personer eller ved offentlig Auction — da skal den i § 4 hjemlede Udgang til at fordre Afløsning af det tilbagestaaende Fæstegods mod ham først kunne gjøres gjældende fra Begyndelsen af Aaret 1863.

Har han inden den Tid paa lige Maade overdraget ialt Halvdelen af Fæstegodssets fornævnte Hartkorn, udsættes denne Retts Anvendelse imod ham endvidere indtil Begyndelsen af Aaret 1866.

Er inden den Tid paa samme Maade ialt tre Fjerdedele af Bøndergodset overgaaede til Selveiendom eller Arvesætte, da kunne Fæsterne af de tilbagestaaende Gaarde først forlange sig disse overdragne efter Taxation fra Begyndelsen af Aaret 1868.

Forestaaende Bestemmelser skulle ogsaa finde Anvendelse paa Bestyrelserne af Kirker, Hospitaller, Klostere og andre offentlige Stiftelser, hvortil der hører Fæstegods.

§ 6.

Den Eier, Besidder eller Bestyrelse, som vil gjøre den i foregaaende Paragraph hjemlede Ret gjældende, har derom inden Udløbet af fornævnte Tidsfrister til vedkommende Amtmand at indgive et til Indenrigsministeriet tilsendt Andragende, ledsaget af Attester fra vedkommende Retsskrivere og andre Beviisligheder, saavel om det Hartkorn, samtlige vedkommende Fæstegaarde efter fornævnte Regler udgjorde, ved Begyndelsen af 1847, som om de senere foregaaede Overdragelser. Indenrigsministeren skal da uden Ophold ved sin Resolution afgjøre, om Lovens Betingelser ere opfyldte, hvorom saavel Eierne som samtlige Fæstere skulle underrettes. Indtil saadan Resolution er falden, skal Amtmandens Tilstaaelse for Andragendets betimelige Indlevering være tilstrækkelig til at suspendere Afsløsningsrettens Anvendelse.

§ 7.

Duffer Eieren, Besidderen eller Bestyrelsen af saadant Fæstegods, uden at være i det i § 5 omhandlede Tilfælde, dog at erholde Udsettelse med Anvendelsen af den i § 4 hjemlede Afsløsningsret, da har han inden Begyndelsen af Aaret 1858 til Amtmanden at indgive en nøiagtig Fortegnelse over samtlige under Godset, Lehnet, Stamhuset, Fideicommisset eller Stiftelsen hørende Bøndergaarde, med Tilføining af de Bilkaar, hvorunder han er villig til, i Tidsrummet fra Begyndelsen af 1858 indtil Udgangen af 1867, at overdrage enhver af dem til fuldkommen Selveiendom. Et Tilbudet fra Besidderen af Lehn, Stamhuus eller Fideicommis, eller fra Bestyrelsen af Kirker, Hospitaller, Klostere eller andre offentlige Stiftelser, maa det være ledsaget af Beviis for, at der fra vedkommende Overbestyrelses Side Intet er til Hinder derfor. Dette Tilbud, for hvis Modtagelse Amtmanden skal meddele sin Tilstaaelse, er bindende for Udsæderen, indtil Sagen er afgjort paa følgende Maade.

§ 8.

Al tvende Ojenparter, der skulle ledsage fornævnte Tilbud, sender Amtmanden den ene til Formanden for den Taxationscommission, som, overensstemmende med denne Lovs Cap.